

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

**СПРАВА «ТАРНАВСЬКИЙ ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF TARNAVSKIY v. UKRAINE)**

(Application no. 6693/03)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

12 жовтня 2006 року

ОСТАТОЧНЕ

12/01/2007

Це рішення стає остаточним відповідно до умов, зазначених у п. 2 статті 44 Конвенції. Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі «Тарнавський проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), що засідав палатою у складі:

п. П. Лоренцен (P. Lorenzen), Голова,
пані С. Ботучарова (S. Botoucharova),
п. К. Юнгвірт (K. Jungwiert),
п. В. Буткевич (V. Butkevych),
пані М. Цаца-Ніколовська (M. Tsatsa-Nikolovska),
п. Р. Маруст (B. Maruste),
п. М. Віллігер (M. Villiger), судді,
та пані К. Вестердік (C. Westerdiek), Секретар секції,
після обговорення в нарадчій кімнаті 18 вересня 2006 року,
виносить таке рішення, що було прийняте того ж дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена за заявою (N 6693/03) проти України, поданою до Суду громадянином України – паном Юрієм Івановичем Тарнавським (далі – заявник) 3 лютого 2003 року відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція).

2. Уряд України (далі – Уряд) був представлений його Уповноваженим - паном Юрієм Зайцевим.

3. 13 грудня 2005 року Суд прийняв рішення направити заяву зі скаргами на порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу до Конвенції стосовно невиконання винесеного на користь заявника рішення на комунікацію Уряду. Того ж дня Суд вирішив, що відповідно до пункту 3 статті 29 Конвенції питання прийнятності і суті заяви розглядатимуться одночасно.

ФАКТИ**I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ**

4. Заявник народився у 1936 році та проживає у с. Дніпріани Херсонської області. Раніше він працював на державному підприємстві ВАТ «Південелектромаш» (далі – підприємство).

5. Основні факти зазначені у справі «Анацький проти України» (заява № 10558/03, пп. 5-8, рішення від 13.12.2005). Обставини справи, представлені сторонами, можуть бути викладені таким чином.

6. 11 січня 2000 року комісія з трудових спорів (далі - Комісія) заводу «Південелектромаш» прийняла рішення про виплату заявнику підприємством заборгованості по заробітній платі в розмірі 1519 грн¹.

7. 19 січня 2000 року відділом державної виконавчої служби Новокаховського міського управління юстиції (далі – державний виконавець) було відкрито виконавче провадження з даним рішенням.

8. 10 січня 2002 року Новокаховський міський суд Херсонської області зобов'язав підприємство виплатити заявнику додаткову суму в розмірі 3193,70 грн². Після набуття рішенням чинності виконавчий лист було направлено державному виконавцеві.

9. 26 червня 2002 року державний виконавець повернув заявнику виконавчий лист щодо рішення суду від 10 січня 2002 року без виконання через відсутність коштів на рахунка боржника. Заявнику було роз'яснено його право повторно пред'явити виконавчий лист до виконання у строк до 26 липня 2005 року. Заявник повторно пред'явив виконавчий лист до виконання 18 лютого 2004 року. 19 лютого 2004 року державним виконавцем було відкрито виконавче провадження.

10. Станом на 15 березня 2006 року номер заявника у черзі кредиторів щодо виконання рішення КТС був 4916, а у черзі щодо виконання рішення суду – 4918. Обидва рішення залишаються на сьогоднішній день невиконаними.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

11. Відповідне національне законодавство наведено у рішеннях «Ромашов проти України» (заява № 67534/01, пп. 16-18, від 27 липня 2004 року), «Трихліб проти України» (заяв № 58312/00, пп. 25-32, від 20 вересня 2005 року).

ПРАВО

12. Заявник скаржився на невиконання державними органами рішення від 11 січня 2000 року. Він посилався на пункт 1 статті 6 Конвенції та статтю 1 Першого протоколу до Конвенції, в яких, зокрема, зазначено таке:

1. Приблизно 264,60 євро.

2. Приблизно 674,70 євро.

Пункт 1 статті 6

«Кожен має право на справедливий... розгляд його справи... судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру...»

Стаття 1 Першого протоколу

«Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права.

Проте попередні положення жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які вона вважає за необхідне, щоб здійснювати контроль за користуванням майном відповідно до загальних інтересів...»

I. ЩОДО ПРИЙНЯТНОСТІ

13. Уряд висловив заперечення, з якими не погодився заявник, щодо вичерпання останнім національних засобів юридичного захисту, аналогічні тим, що вже відхилялися у численних рішеннях Суду, які стосуються невиконань рішень щодо державних підприємств (див. серед інших, рішення у справі «Михайленки та інші проти України», заява № 3509/02 та інші пп. 38-39, ECHR 2004-XII). Суд вважає, що ці заперечення Уряду слід відхилити з тих же підстав.

14. Суд доходить висновку, що скарга заявника на порушення пункту 1 статті 6 Конвенції щодо затримки у виконанні рішення від 11 січня 2000 року та рішення від 10 січня 2002 року порушує серйозні питання за Конвенцією, встановлення яких потребує вивчення по суті. Суд не знаходить жодних підстав для визнання цієї скарги неприйнятною. Тому вона має бути визнана прийнятною. З тих же причин скарга заявника на порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції визнається прийнятною.

II. ЩОДО СУТІ

15. У своїх зауваженнях Уряд стверджував, що у цій справі не було порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу до Конвенції.

16. Заявник не погодився.

17. Суд зауважує, що рішення від 11 січня 2000 року не виконувалось впродовж шести років та дев'яти місяців, а рішення від 10 січня 2002 року – впродовж чотирьох років та дев'яти місяців.

18. Суд наголошує, що ним уже неодноразово встановлювались порушення положень пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу до неї у подібних справах, включаючи справи, що стосуються того ж боржника - державного підприємства ВАТ «Південелектромаш» (див., наприклад, згадане вище рішення у справі «Трихліб проти України», пп. 52-53; рішення у справі «Черняєв проти України», заява № 15366/03, пп. 19-20, 23-25, від 26 липня 2005 року, та згадане вище рішення у справі «Анацький проти України», пп. 21-22).

19. Дослідивши всі наведені з цього приводу аргументи, Суд вважає, що Уряд не навів жодних переконливих фактів і доводів, які могли б переконати Суд дійти протилежного висновку у цій справі.

20. Відповідно у цій справі має місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу до Конвенції.

III. ЩОДО ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

21. Стаття 41 Конвенції встановлює:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливу сатисфакцію».

A. Шкода

22. Заявник вимагав виплатити встановлену відповідно до рішень заборгованість як відшкодування матеріальної шкоди. Крім того, він вимагав відшкодування моральної шкоди у розмірі 11 290 (одинадцять тисяч двісті дев'яносто) євро.

23. Уряд стверджував, що ці вимоги мають бути відхилені.

24. Суд зауважує, що, оскільки рішення комісії з трудових спорів від 11 січня 2000 року та рішення Новокаховського міського суду від 10 січня 2002 року залишаються невиконаними, Уряд має сплатити заявнику суму непогашеного боргу в порядку задоволення його майнових вимог.

25. Суд також звертає увагу на те, що заявник внаслідок встановлених порушень зазнав деякої моральної шкоди. Суд на засадах справедливості, як того вимагає стаття 41 Конвенції, присуджує заявнику суму в розмірі 2600 євро як компенсацію завданої моральної шкоди.

В. Судові витрати

26. Заявник також вимагає відшкодування поштових та інших витрат у розмірі 300 євро та відшкодування судових витрат у розмірі 600 євро. Свої вимоги він обґрунтував лише наданою копією договору з паном Ф. про надання юридичної допомоги заявнику щодо його невстановленої підприємницької діяльності.

27. Уряд стверджував, що заявник не навів достатніх обґрунтувань своїх вимог. Він також послався на те, що вказаний договір не пов'язаний з розглядом справи у Суді.

28. Беручи до уваги практику Суду та інформацію з цього приводу, Суд у зв'язку з цим присуджує заявнику 100 євро (див., *mutatis mutandis*, рішення у справі «Романченко проти України» від 22.11.2005, заява № 5596/03, п. 38).

С. Пеня

29. Суд вважає за доцільне призначити пеню на підставі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, до якої мають бути додані три відсотки.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* скаргу заявника прийнятною;
2. *Вирішує*, що у цій справі було порушення пункту 1 статті 6 Конвенції;
3. *Вирішує*, що у цій справі було порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції;
4. *Вирішує*, що:
 - а) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач має сплатити заявнику заборгованість за досі невиконаними рішеннями, а також 2600 (дві тисячі шістсот) євро як компенсацію за моральну шкоду та 100 (сто) євро судових витрат. Ця сума має бути конвертована у національну валюту держави-відповідача на день здійснення платежу з урахуванням будь-якого податку, який може бути стягнуто;
 - (b) у випадку невиклати чи несвоєчасної виплати державою-відповідачем належної заявнику суми на неї нараховуватиметься

пеня, яка дорівнює граничній позичковій ставці Європейського центрального банку плюс три відсотки, з часу, коли закінчиться вищезгаданий тримісячний строк, і до моменту повного розрахунку;

5. *Відхиляє* інші вимоги заявника щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою та повідомлено письмово 12 жовтня 2006 року відповідно до пп. 2 та 3 правила 77 Регламенту Суду.

Клаудія Вестердік
(Claudia Westerdik)
Секретар

Пеер Лоренцен
(Peer Lorenzen)
Голова